

//”...VOLÍÀ ESCRIURE SOBRE TU”//

SERGI SANCHO FIBLA
UNIVERSITAT POMPEU FABRA
ESPANYA
sergi.sancho@upf.edu

No resulta fàcil fer això. No és fàcil quan no importa el camí poètic truncat per la mort, quan no importa allò que no ens hagi pogut donar, quan ni tan sols importa el que sí ens va llegar (al cap i a la fi una sèrie de *cossos* -literaris- *oblidats* en el precipici de la poesia catalana). No es gens fàcil quan simplement el que corrou és una absència que no sabem pal·liar ni amb el “bàlsam fal·laç de la nostàlgia, ni amb el més ferm consol de l’oblit” (Angel González *dixit*). M’importarien els seus versos, m’importaria “El mutilat”, la “archihuella”, les vesprades i nits allargades tot reordenant la història com hauria d’haver estat. M’importaria una altra vegada fer caure déus del seu Olimp, reivindicar genis perifèrics i desatesos, m’importaria més que mai glorificar *cossos* femenins vistos tot just algunes hores abans o simplement parlar un altre cop de melancòliques infàncies sota un sol argentat de poblets mediterranis. M’importaria si hi fos, és clar.

Però ja no hi és, i per tant res d’això ja no és tan rellevant. Ja no hi és, ho sabem, i com a conseqüència, haig d’advertir que no escric aquestes línies ni coordino tot aquest número per a recordar-lo (això ja ho faig sovint a la meua manera i sense necessitat d’excuses), i ni molt menys, per a oblidar-lo. Ho faig per saldar els comptes pendents, per poder dir a partir d’ara, “Salva, estem en paus, ja he parlat i ja he callat tot allò que feia falta dir i callar”.

La primera frase que recordo del Salva és de dos minuts després d’haver-lo conegut. Jo vaig seguir el fil d’un comentari seu fet a classe i ell em va dir, altiu i majestàtic: “això és perquè tu creus que existeix quelcom abans del llenguatge. Jo no”. D’entrada era un xic complicat, responia amb puixança i aplom tot fent-se allò que els francesos diuen “l’intello”. No obstant, hom se n’adonava més endavant que darrere aquella màscara de petulància només intentava amagar la seva notable inseguretat, una agitació que, per cert, l’obligava a llegir i rellegir amb una dèria malaltissa, anant a les fonts de cadascun dels texts, i a les fonts de les fonts *et cetera*. Tot plegat, una espiral

compulsiva que sens dubte el va ajudar a formar-se sòlidament, al temps que l'impossibilitat per a tot treball ràpid i efectiu (com vam poder comprovar en el cas del sempitern treball del Màster).

Sovintejant-lo sense arribar a formar part del mateix cercle íntim, vaig saber que amb els seus amics parlava de mi com del “caballero de la armadura dorada”, tot fent broma de la meua passió per l'Edat Mitjana. I en aquest punt potser, entre bromes i fortes col·lisions d'idees, va ser quan el respecte es convertí en amistat, passatge vehiculat clarament per la inclinació compartida per tot allò medieval. El Sebastià ja ho diu al seu text, el Salva tenia un aire artúric, era una espècie de cavaller del segle XXI esmaperdut i en continu fora de joc, que creia en el valor de l'honor per sobre de qualsevol cosa. Un cavaller que sempre estava en “quête”, un riu de coneixement però un torrent de ganes d'aprendre. Crec que puc admetre, juntament amb el Carlos, la Jimena, la Lucrecia o el Javier, que va ser veritablement bonic dedicar tot l'any del màster a jugar a saber, a voler saber i a fer veure que sabíem. Això és, al cap i a la fi, allò que ens va unir. Varem passar molt de temps parlant de *romans* artúrics, de novel·les fantàstiques, d'*El Nom de la Rosa* (que adorava i recitava de memòria), de Ramon Llull, de Guillem d'Occam (a qui intentàvem contínuament agermanar amb Derrida), de la *Divina Comèdia* (“un dia m'has de parlar del Cant XXXIII” em deia), de les *Confessions* de Sant Agustí o de Pere Abelard, personatge que alguna vegada va reconèixer que li hauria agradat ser: intel·lectual prestigiós portat a la perdició per un cos jove i delicat d'una noia de casa bona.

Fins i tot vaig tenir l'honor de fer-li veure (i li va encantar) que, entre els seus poemes hi havia unes quantes referències a figures i formes poètiques medievals, com les homofonies tristianes d'“Afirmació possible”, com algunes metàfores molt pròximes al gran Arnaut Daniel, o com els versos que recorden l'*amor de lonb* d'en Jaufré Rudel: “Amb tota la vida que hagués volgut amb tu, / molt abans, ho sé, d'haver pogut tenir-la” (“La Balada de Leeds”). Recordo com el va impactar aquest “amor de lluny”, el recordo escoltant sense treva “Lanquan li jorn son lonc en may” i fins i tot portant-ho a la pràctica més d'un cop (enamorant-se d'alguna noia de la que tan sols havia sentit parlar). Va gaudir tant de l'antologia del Martí de Riquer, del *sai* i del *lai* estudiats per Victoria Cirlet, que gairebé em va obligar a anar a l'institut de Cerdanyola on feia classes, a parlar als joves sobre trovadors, Tristans, Sant Bernards, *lausengiers* i cançons de gesta. Tots dos vam gaudir d'aquelles classes com nens (segurament molt més que els estudiants...).

Suposo que aquest és el meu Salva, cadascú tindrà el seu. De fet, hem volgut que aquesta presentació sigui a tres veus per intentar donar una visió més polièdrica de la seva figura. Perquè hi ha molts “Salves”, l'estudiant impertinent i pedant a classe, l'adulador i enamoradís que intentava cortejar tota noia que se li aproximava, el Salva nocturn, insegur i melancòlic que fumava i bevia amb els amics tot mirant vídeos extravagants a Youtube. “Poeta en llengua catalana” deien els mitjans de comunicació després de la seva mort. Però hi havia més. Hi havia un intel·lectual en potència, un conversador excel·lent, un company que es desviava per fer la vida més fàcil als seus amics mentre ell sempre anà escollint la via més difícil. Així, deia, li era més fàcil escriure. Des de la fecunditat poètica del desamor: “Entreguem-nos una darrera vegada a la luxúria que el desamor conserva amb aquella calidesa pura dels abandonats”; des de les passejades a deshores i el cafè de mitjanit: “La nit m'ha entrat per la sang, tinc la sang plena de nit”, o des de la recurrentment recercada desesperança: “buscar-me un altre/

somni per tornar-lo a perdre” va anar sempre cercant el punt crític de fredor que li agilitzava la ploma. Aquesta era la seva recepta, o almenys la que jo he conegut, la que l’empenyia a anar composant al ritme de seu deambular, i viceversa: fent camí al compàs d’aquesta escriptura maremotriu que abusa dels verbs continus, de les comes i del vers llarg.

Ja per acabar, m’agradaria també recordar el Salva d’aquests País Valencià que criticava amb fúria i estimava amb bogeria, la València cavallerosa, la honorable terra del Sud, la de la llengua refinada d’Ausiàs, la de l’aspra i sincera d’Estellés:

“No digues res, no cal, tu no comprens aquesta llengua,
ni jo vaig dir-te mai el que sentia allò que
els homes de la meua terra senten amb una
ràbia antiga, amb un fulgor antic, sense riure,
Amb el cor ple de terra, noble i brut, i de tendresa”.

Quedava pendent el viatge a Venècia, pendent també perdre’s per les Midlands o l’estada al Japó. Quedaven pendents les classes a una universitat dels Estats Units i l’hipotètic congrés on ens retrobaríem els tres de la vella Europa i els companys d’ultramar... però ara ja no queda res. En absència no romanen ni tan sols els deutes i sembla que ja no res de tot això importa. Però si he d’acabar de parlar i callar, em permeto aferrar-me a quelcom dolç, a una guspira, a un rastre esfumadís. Em permeto evocar aquell Salva que amb tendresa i solitud recordava la seva infància tot adonant-se que d’allí venia i d’allí no s’havia mai mogut. Allí em figuro que haurà tornat, o almenys això vull creure, perquè suposo que al final creure sí que importa quan ja no queda res i aparentment tot sembla indicar que res no importa:

“Quan érem infants i jugàvem
A estimar-nos i estimar-nos era
Un joc i tots els jocs eren possibles.
Ferran, Àlicia, invocàvem la sort,
La sort dels arbres i les nits d’estiu
On indultàvem sempre la dolor
Que d’esimar-nos ens causàvem
Avesades les nostres ànimes d’infant
A esbargir silencis i a donar tendresa.
Àlicia, encara recorde l’aigua fresca
Que vessares amb les teues mans
Sobre el meu coll quan ebri
No ho sé del cert, jo anava dient-te
Que t’estimava, recordes com rèiem
Junts del món? Com nedàvem
A al bassa, como caminàvem pels vorals
I aturàvem el cel amb els ulls.
Tu i els teus amants, jo i el meu amor,
Per ells i la fermesa dels homes
Que sofreixen jo em vaig fer poeta
I els meus versos et van donar per
Despareguda, i el nostre amic Ferran
Em va fer costat el dia de la teua boda
I vaig callar quan tots tres sabíem
Que tota llò era una atònita bestiesa.

Com són de llunyans aquells agosts
Amb aire de festejos i flaire de pólvora,
I processons solemnes de ciris
i silencis cristal·litzats tarda avall
pels carrers d'aquell petit poble
de només dos carrers i un mirador
on fitàvem la lluna per morir-nos
infants buscant-nos pà·lidament la pluja»¹

---

¹ IBORRA, Salvador: *Els cossos oblidats*. Benicarló: Onada Edicions, 2009